

OVERWEGING

TIEN.

Tien mannen. Ze zien er niet goed uit. De een grauw van de pijn, somber is de tweede – zijn idealen liggen aan scherven, vereenzaamd de derde, niet goed in zijn vel de vierde - twijfel splijt hem, door verdriet overmand vijf, in de rouw is de zesde want liefdesgebrek vreet je op, door depressie achtervolgd de zevende, toekomst jaagt de achtste angst aan, genegeerd wordt de negende - hij mag geen naam hebben, de tiende gaat gebukt onder een ondragelijk geheim.

Tien mensen. In zomaar een plaats. Toevallig in elkaars nabijheid, zoals je ze tegen kunt komen in de Molenstraat of op Plein 44. Toevallige passanten.

Toch niet helemaal toevallig, in dit geval. Van de straat geplukt en door Lukas in een verhaal bij elkaar gezet, in de buurt van Jezus, die zo maar aangelopen komt van de andere kant. Hen tegemoet, uit tegenovergestelde richting; maar juist dan kan er iets gebeuren, juist door tegenovergestelde richtingen.

Tien zijn er. Ze zijn in tel. Niet ongezien, tien. Niet toevallig die tien. Voor Lukas niet, voor Jezus niet. Lukas wil er tien, want hij is geen verslaggever, maar verkondiger: hij wil zijn gemeenschap van iets overtuigen. En dan moet je weten, dat tien nu juist het getal is, dat is vereist om samen in de synagoge liturgie te vieren rond de Thora, *de boodschap in al zijn volledigheid*. Minimaal tien - Minjan heet dat- moeten er zijn, en als er een of twee ontbreken, dan moet de koster maar naar de hoeken van de straten en die sleept er dan een of twee mee naar de Thora. Want met tien vertegenwoordig je de hele gemeenschap, nee: het hele volk, nee: de hele wereld, de hele aarde jubelt en juicht... Door die tien binnengehaald. Door die tien geheiligd. Geen scheiding tussen religie en wereld. (Kun je nagaan, wij zijn wel met zestig!).

Die tien. In het verhaal niet toevallig dus. Kijk. Zij houden de pas in. Blijven op afstand. Ze maken het niet goed. Zegt Lukas. Iets vreet aan hun. Zij weten het zelf. Dat het niet klopt. De buitenkant en de binnenkant, die verhouding. Niet zoals het zou moeten zijn. Niet dat ze het alle dagen laten merken, ze hebben de clichés en dooddoeners bij de hand (ook om zichzelf een beetje te verdoven): “het leven gaat door, wat moet je er aan doen?, het is niet anders”. Maar Lukas brengt ze bij elkaar in een globale diagnose, huidvraat. Hij sleept Jezus er bij en dan wordt het vanzelf wel evangelie! Het wordt dringen in die negen verzen van hoofdstuk 17, want Lukas wil meer zeggen dan er misschien in past! Hij brengt ze bij Jezus zomaar op die plek. Zij voelen het. Op verre afstand. Dan staat er dat ze met luide stem hebben geroepen. Om die afstand te overbruggen natuurlijk. Dat moet wel want ze komen van ver. Zij schreeuwen zich het evangelie in: “Jezus, meester, ontferm je over ons. Kyrie eleison!” Het kan ons niet ontgaan: zo hebben wij onszelf een half uur geleden deze viering in gezongen.

En wat doet Jezus? Niks. Hij hoeft ook niks te doen. Zij hebben het gedaan: zij hebben geroepen. En daarmee het grote gebeuren opgeroepen: Heel die boodschap die Jezus belichaamt wordt hier geroepen. Aanwezig. Niet in uitleg te vatten. (*Slimme Lukas-evangelist: hij wist het: verkondiging heet dat*). Jezus ziet hen aan, kijkt door hen heen: Gaat naar de bidplaats -tempel, synagoge, heiligdom, huis van Die-wij-roepen, huis van de buurt-: laat je zien zoals je bent, je binnen en buitenkant –Kyrie eleison!- die lui daar –bij die tempel, bij die kerk, bij dat huis van de buurt- die zijn daar om te kijken en te horen, ze zijn ervoor, en zo staat het in Leviticus en zo hoort het. Doen dus. Gaan. Zegt Jezus.

En het geschiedt: zij gaan. Niet zomaar gaan, maar optrekken. Want je voelt dat het niet zomaar niks is. Het geschiedt, het gebeurt, het voltrekt zich in dat gaan. Een proces. Ze zijn

met zijn tien en tien achter elkaar... dan ziet het er uit als een processie. Lijkt wel liturgie. Wonderlijk genoeg voelt dat als beter-worden, samen gaande, deze vertegenwoordiging te mogen zijn van gemeenschap, van volk, van de hele wereld: het gebeuren wordt transparant en zuiverend.

Een van de processiegangers voelt dat beter-worden. Er gebeurt iets: heel wordt hij, mooi wordt hij om te zien, hij voelt zich gestreeld, gave buitenkant van binnen uit: helemaal zichzelf... *mag hij zijn*. Die transparantie van dat gebeuren buigt het proces om: hij draait om, terug naar het momentum van het roepen, geheeld als hij is: hij mag er zijn, zoals hij is, van binnen en van buiten geaccepteerd: hij valt samen met zijn luid verstaan en getuigen van Die-wij-roepen: dat gebeuren is onze God. Die werkelijkheid midden onder ons. Koninkrijk van God, zeggen wij dan plechtig, maar zo eenvoudig is het. Door de knieën gaat hij, met zijn hoofd op de grond, aan zijn voeten: (waar die voeten gaan, wil hij gaan, dat is zijn weg), viert hij zijn dankbaarheid. Eucharistoon, staat er dan, dat woord. Hij vierde zijn eucharistie. Die vreemdeling, die Samaritaan.

Er waren er toch tien? En die negen? Jezus vraagt. Niet cynisch. Zo is hij niet. Hij had toch zelf gezegd: Gaat...en laat je zien! Hij vraagt. Logisch. Christologisch. Zijn er geen te vinden die omdraaien en terugkeren, zich uiten ... op deze vreemdeling na, van wie je het helemaal niet zou verwachten?

Waar Jezus is, doemt vanzelfsprekend die vraag op: *negen, waar zijn jullie, hoe zijn jullie er aan toe? Zijn jullie nog niet klaar? hoever ben jij?* Het is die vraag waar het omgaat, dat heeft Lukas goed gezien: de vraag aan zijn gemeente, de vraag aan ons! Jezus staat ergens voor, heeft altijd een context, bepaalt altijd de context: daar is hij evangelie voor. Anders heeft Lukas niets te verkondigen. Jezus is niet los verkrijgbaar, niet los van ons, hij is geen toevallige passant. Lukas vertelt geen anekdote. Jezus is altijd confrontatie: *wie ben jij; uitdaging: jij! Wees er! Laat je zien! Gemeenschap, wie ben jij en waarvoor sta jij, waarheen ga jij? Laat je zien!*

Vragen. Geen oordeel, maar om vrij te maken. *Hij* heeft geen belang bij een viering van dankbaarheid. Maar... *wij*: dankbaarheid verandert je levensrichting, verandert dus alles.

Ik weet niet hoe het u vergaat. Ik ben de tel kwijt. Bijbels tellen. Ik ben daar, alleen, niet zo goed in. Telt u maar mee. Wie zijn die tien, wie is die ene van wie je het niet verwacht en die van vreemde leraar wordt? Wie zijn die negen dan? Zijn wij met zijn vijftig/zestig hier alle tien, en tegelijk ook die negen en ook die ene?, elkaar bij de hand houdend terwijl we telkens blijven roepen: *Heer, ontferm u over ons?*

Jezus zegt tot die ene, nadat die zijn eucharistie gevierd heeft: verrijs en trek verder: jouw vertrouwen heeft jou vrij gemaakt.

Het moet ons kunnen, ons vandaag een plaatsje te bemachtigen tussen de verzen van Lukas – een beetje inschikken wellicht- en dan wordt het vanzelf:

Vervolg van het evangelie van Jezus Christus volgens de gemeenschap van Antonius van Padua.

VOORBEDE

Laten we bidden voor de pijnlijders,
in ziekenhuizen en verpleegtehuizen,
in hun eigen huis, hier in ons midden;
voor degenen die verzorgd worden in een hospice
en bezig zijn met de afronding van hun leven;
dat zij mogen zijn en geëerbiedigd worden zoals zij zijn;
dat zij niet eenzaam gelaten worden
maar getroost in ontmoeting. *Laten we zingend bidden...*

Bidden we voor de mantelzorgers, zorgende vrijwilligsters,
voor verpleegkundigen, artsen en ziekenverzorgenden, alle personeel:
dat zij de lijdenden mogen zien en eerbiedigen zoals zij,
dat zij vreugde mogen vinden in hun zorgen. *Laten we zingend bidden...*

Laten we bidden voor degenen die zich nog te jong voelen
om de lasten te dragen van het ouder worden,
voor hen die overmand zijn door verdriet
en die verloren lopen door verlies van hun liefdes:
dat zij troost mogen ervaren die hun goed doet
en de warme erkenning van de generatie
aan wie zij het leven mogen doorgeven. *Laten we zingend bidden...*

Laten we bidden voor degenen
die zich door gebrek aan liefde voelen aangevreten
en die door neerslachtigheid worden bevangen,
met een overmatige grote angst voor de toekomst.
Voor degenen die door depressies worden achtervolgd
en hun leven ontregeld zien door dagelijkse machteloosheid.
Dat zij mensen mogen ontmoeten
die hen liefdevol en met begrip roepen bij hun naam
en opnemen in hun warmte. *Laten we zingend bidden...*

GEBED naar psalm 23

Barmhartige, WEES ER, herder over ons,
doe het ons aan elkaar niet ontbreken,
breng ons elkaar nabij in rust en vrede,
in gerechtigheid omwille van uw NAAM,
ook al moeten we gaan door een dal van schaduw en dood,
laat het kwaad ons niet van angst verlammen:
want Gij zijt onze naaste,
uw staf en uw steun zullen ons vertroosten.
Aan tafel noodt Gij ons allen,
brood in overvloed, een volle beker, tegen alle verdrukking in.
goedheid en vriendschap ons deel,
Voortgaan willen we in het spoor van Jezus-van-u-begeesterd,
naar waar Gij gebeurt
in lengte van dag en eeuwigheid. AMEN

am

